

Elnöki fölvezető
a 197. közgyűlés esti hangversenyén
(Pesti Vigadó – 2024. május 6.)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Akadémikustársak!
Kedves Barátaim!

Nehéz a zenéről bármit mondani, hiszen a zene lényege, hogy szavak nélkül fejezi ki a szavakkal elmondhatatlant. Vagy ahogy Debussy fogalmazott: „A zene ott kezdődik, ahol a szó hatalma véget ér.”

Tapasztalataink azt mutatják, hogy éves közgyűléseinken bizony rengeteg szó esik. Sokat beszéltünk ma is. Sokat fogunk beszélni holnap is. És általában véve is mondhatjuk, hogy szavaktól zsúfolt világban élünk. Helye van tehát annak, hogy a zene segítségünkre siessen. Hogy szavainktól terhelt – és sokszor sajnós szavainktól sebzett – világunkban segítsen bennünket abban, hogy a magunk helyén, teljes emberként megmaradjunk. Hiszen – ahogy Akadémiánk egykori elnöke, Kodály Zoltán fogalmazott – „zene nélkül nincs teljes ember”.

Mit jelent a magunk helyén teljes embernek megmaradni? Talán mai estünk egyik főszereplője, a hegedű vezethet ehhez bennünket közelebb. Pontosabban a hegedűnek az az alkatrésze, amit így neveznek: „a hegedű lelke”. A hegedű lelke egy lucfenyőből készült kis hengeres pálcika, ami a hangszer belsejében található, a tető és a hát közé ékelődve. Nincs ragasztással rögzítve, így az f-lyukon át egy különleges szerszámmal benyúlva a helyzetét finoman változtatni lehet. Ha

eltávolítjuk, a hangszer szinte teljesen megnémul. Sőt, ha csak egy milliméterrel elmozdítjuk, már az is jelentős változást okoz a hangban.

Mit jelképezhet ez? Báger Gusztáv kortárs magyar költő így ír erről a kis hangszeralkatrészeiről egyik versében: „Ilyen az ember lelke is. Nem mindegy hová, milyen ügyek közé ékelődik. Egy icipici elmozdulás, és az egész szerkezet elhallgat. Kibillen helyéről a lélek.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Akadémikustársak!

Mindnyájan ismerjük személyes életünkből az ilyen kibillenéseket. Amikor – talán épp a szavainktól zsúfolt világ zshivaja miatt – kibillenünk abból a nagyon finom és érzékeny belső egyensúlyból, amelyben teljes emberként, tiszta és igaz értékeket szolgálva élhetjük meg személyes kapcsolatainkat és szakmai életünket. Feladatunk és felelősségünk ilyenkor a helyünkre visszatalálni. Megtalálni azt a pontot, ahol és ahogyan munkánkkal és cselekedeteinkkel a legjobbat adhatjuk másoknak.

Köszönöm a mai este világhírű zeneművészeinek – Würtz Klárának és Baráti Kristófnak –, hogy játékukkal elhozzák nekünk, közénk a zenét. Hogy César Franck *A-dúr hegedű-zongora szonátájának* és Maurice Ravel *Tzigane* című művének dallamaival segítenek bennünket abban, hogy ha kibillent, visszabilen Hessen bennünk a helyére a lélek.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!